

her som andetsteds at indrette Praksis i Overensstemmelse med Teori.

A. M. Hansen (R. V.) kunde ikke se, at Rigsdagen efter den af Ministeren givne Redegørelse havde Grund til yderligere at beskæftige sig med Sagen. Han kunde derfor indskrænke sig til paa sit Partis Vegne at godkende Ministerens Svar paa den stillede Forespørgsel.

Inger Gautier Schmit (V.) betragtede det som fundamentalt urigtigt at opfatte den af Biskoppen og Stiftsprovsten udsendte Henvendelse som en Mistænkeliggørelse af Sovjetunionen. Det var en Henvendelse af udelukkende aandelig Karakter, med det Maal at paakalde Menighedernes Bøn mod den Gudløshedspropaganda, der kom til Orde paa Kongresser snart i Prag, snart i Paris, snart i Moskva — for Taleren saa ingen Grund til at betvivle, at en saadan Kongres var afholdt i Moskva med Fortsættelse af det tidligere paabegyndte Arbejde for Øje. Fra Venstres Side fandt man ingen som helst Anledning til at dadle den af Biskoppen og Stiftsprovsten foretagne Handling, og Taleren beklagede, at Kirkeministeren i sine Udtalelser til en vis Grad havde givet Udtryk for Misbilligelse over for Biskoppen. I Stedet for at udtale en Kritik over for Københavns Biskop vilde Taleren paa sit Partis Vegne rette en Tak til de to Kirkemænd, som var fremkommet med denne Anmodning til Menighederne.

J. Oskar Andersen kunde i alt væsentligt slutte sig til Inger Gautier Schmits Opfattelse. Det forekom ham sandsynligt, at det virkelig havde været paatænkt at afholde en Kongres af den omtalte Art i Moskva, og han maatte som Historiker foreløbig forbeholde sig sin Stilling over for det Dementi, der var afgivet af Ordføreren for Forespørgerne. Under Hensyn til de Formaal, som man maatte mene, Kongressen skulde have, var det da meget naturligt at samle sig til Bøn, og hvis der skulde gribes ind over for en saadan Bøn, maatte Ministeren gaa saa vidt at forbyde den almindelige Kirkebøn. Der var efter Talerens Mening hverken af Biskoppen eller Stiftsprovsten eller de paagældende Præster foretaget noget som helst, der gik ud over, hvad de havde Ret til. Ligesom Bomholt ønskede J. Oskar Andersen, at man maatte komme bort fra Behandlingen af den Slags Spørgsmaal paa Rigsdagen, og han sluttede med at opfordre Ministeren til at drage Konsekvenserne af sine Udtalelser ved at søge gennemført en Adskillelse af Kirkens indre Anliggender fra Staten.

I den følgende Forhandling deltog flere Talere fra konservativ Side. *Kristen Amby* betegnede det som Hykleri, at Forespørgeren optraadte som forfulgt paa Sovjetmyndighedernes Vegne, og han forstod ikke, at Forespørgselen ikke